

Mollet: la subseu olímpica del 92. Mollet i els voluntaris olímpics

Jordi Plana González*

Quan ara fa tres mesos vaig rebre una trucada proposant-me fer una ponència sobre els voluntaris olímpics, no em va costar gaire acceptar l'ofertament. Tot el que fa referència a l'experiència viscuda durant els Jocs Olímpics de Barcelona '92, fa dibuixar un ampli somriure a la meua cara. Gent que m'estima diu que tinc tres o quatre batalletes que m'han marcat i que sempre les vaig repetint com si fos un avi, i la que vaig viure aquell estiu, n'és una d'elles.

De seguida vaig veure, però, que no seria una tasca gens fàcil.

En primer lloc perquè han passat molts anys i en la memòria queden gravades una sèrie d'instantànies dels moments més emotius. Transmetre'ls d'una manera ordenada pot resultar més complicat.

En segon lloc, perquè em resulta realment difícil i compromès representar d'alguna manera tot el col·lectiu dels voluntaris olímpics de Mollet, ja que les experiències són personals i intransferibles i en definitiva, jo us explicaré la meua.

Per acabar-ho de complicar, amb el

245

Figura 1. Voluntaris olímpics a Can Gomà

* Voluntari olímpic el 1992. jplana71@hotmail.com

246

Figura 2. Voluntaris olímpics a l'arribada de la Torxa. Pl. Prat de la Riba

meu relat podreu comprovar com jo vaig ser un voluntari molt però que molt privilegiat, amb una feina molt més atractiva que la de la majoria de companys i companyes i que no es limitava a la subseu olímpica de Mollet. Intentaré, no obstant això, establir lligams entre la meua experiència personal i les de tot el col·lectiu perquè qualsevol altre voluntari olímpic s'hi pugui sentir mínimament identificat.

Sempre s'ha reconegut la importància que en la nominació de Barcelona com a seu olímpica va tenir l'alt nombre de voluntaris olímpics disposats a participar-hi. Molts de nosaltres ja érem voluntaris abans d'aquell 17 d'octubre de 1987. D'altres s'hi van anar afegint més tard.

N'érem més de 100.000! Però, què va moure a aquesta multitud a col·laborar desinteressadament en aquest projecte? Principalment la il·lusió col·

lectiva que es va generar des d'abans de la nominació. Teníem l'oportunitat de viure uns jocs olímpics en directe, a casa nostra i volíem ser participants d'aquell moment històric. Els voluntaris érem un col·lectiu molt jove (el 75% teníem entre 15 i 23 anys), però en alguns casos famílies senceres van voler viure des de dintre els jocs (a casa meua hi vam participar els tres germans i el pare).

Els responsables de la formació del voluntariat tenien clar que el sentiment d'orgull de ser voluntari havia de ser un pilar fonamental i es va donar molta importància al pla motivacional. Es van crear productes de marxandatge exclusius per als voluntaris (tots lluïem orgullosos el logotip imprès a samarretes, gorres, adhesius...). Teníem el nostre carnet personalitzat, es van oferir beques per anar a l'estranger, hi havia una revista i un programa de ràdio per als

Figura 3. Voluntaris olímpics al camp de tir de Mollet

247

voluntaris, s'organitzaven activitats lúdiques, visites a les instal·lacions olímpiques en procés de construcció... En sentíem importants, il·lusionats, motivats i identificats amb el projecte.

Per a molts era una oportunitat única de viure un esdeveniment d'aquesta magnitud des de dintre. Com podíem participar sinó d'uns jocs olímpics sense ser esportistes d'elit? Alguns fins i tot van poder viure l'experiència de ser portadors de la torxa olímpica durant uns centenars de metres i personalment conec una companya del meu grup de voluntaris que va tenir la possibilitat d'anar a buscar la flama olímpica a Atenes. Us ben asseguro que reconeixíem ser uns privilegiats.

En el cas concret de Mollet, de ben segur que va haver-hi força gent que es va afegir a l'equip de voluntaris un cop es va assabentar que la nostra vila seria olímpica. Alguns dels que ja ho érem abans de la nominació com a subseu

olímpica, teníem la il·lusió de ser al revell de l'ou, a l'Estadi Olímpic, al Palau Sant Jordi, a les Piscines Picornell, a la Vila Olímpica... Però que coi! Mollet seria olímpica i havíem de fer-ho molt bé. Ens vam sentir compromesos amb Mollet.

Els responsables de la formació dels voluntaris olímpics tenien clar que tota aquella força inicial calia canalitzar-la i sobretot, formar-la adequadament. A més, calia fer una selecció, perquè moure un col·lectiu de més de 100.000 persones durant els Jocs Olímpics hauria resultat molt costós econòmicament i funcionalment. Vam passar una formació bàsica, una formació específica i una formació a la instal·lació.

De la formació bàsica tinc un record molt llunyà, però conservo el dossier on hi havia temes com l'Olimpisme i la cultura, Barcelona i el seu entorn, l'esport i l'home, el projecte de Barcelona '92, participació activa (que

representa ser voluntari i primers auxiliis) i les llengües. També conservo la certificació segons la qual havia superat aquesta formació bàsica, que a més del dossier constava de participacions actives en esdeveniments culturals i esportius a la ciutat. Recordo haver participat en diverses curses de patins i de bicicletes en alguna Festa Major. Eren tasques poc rellevants, com vigilar una cruïlla on no hi havia gaire cosa a fer, però d'alguna manera ens anàvem formant pel que faríem uns anys després. A més, teníem l'oportunitat de lluir els nostres flamants xandalls blancs pel carrer i que la gent ens identifiqués com a voluntaris. Ens en sentíem orgullosos.

La data s'anava acostant i calia definir les ocupacions de tots els voluntaris que anaven des de tasques específiques amb un cert grau de formació i responsabilitat, a tasques de suport, de relacions públiques, d'oficina, esportives... Els responsables de la formació intentaven conèixer les nostres habilitats i destreses mentre nosaltres esperàvem que ens assignessin una ubicació concreta.

En aquest impàs, a mi com a estudiant d'Educació Física que veia dia rere dia com s'anaven acabant les obres de l'Anella Olímpica i com l'ambient preolímpic guanyava en intensitat amb les moltes visites de les personalitats al nou i flamant INEFC de Barcelona, em va sorgir la possibilitat de participar en la cerimònia inaugural juntament amb els meus companys d'estudis. Era una ocasió única... però vaig haver de renunciar-hi. Ara bé, és aquí quan s'inicia la meva vivència absolutament espectacular i privilegiada dels Jocs Olímpics de Barcelona'92.

Pocs mesos abans dels jocs, em van trucar perquè havia de passar per la Marineta a fer una mena de procés selectiu amb altres voluntaris de Mollet. Era ni més ni menys que per participar en les cerimònies de lliurament

de medalles. Això sí que era gros! Uns quants vam passar la primera fase de la selecció i vam anar a fer una segona prova a l'Oficina Olímpica a Montjuïc, on ens hi havíem de presentar amb una americana i caminar marcant el pas duent una safata a les mans. Vaig tenir la sort de ser triat juntament amb sis companys i companyes més de Mollet i uns dos-cents cinquanta voluntaris més d'altres indrets de Catalunya.

Poc després va començar la formació específica. Els nois faríem de portadors i hissadors de banderes i les noies serien les encarregades d'acompanyar els esportistes i les personalitats fins el pòdium i dur les safates amb les medalles. Havíem d'aprendre a plegar i desplegar banderes, a desfilar rítmicament i coordinadament, a hissar-les amb el tempo just...

Quan fa uns dies vaig recuperar els fulls de convocatòria a les sessions de formació específica que encara conservo, em va sorprendre comprovar com havíem fet gairebé vint sessions formatives. No recordava haver-hi dedicat tantes hores, però la veritat és que érem joves, estudiants i sobretot, estàvem molt il·lusionats. Això va fer que les sessions de formació específica no es fessin gens feixugues i que al mateix temps s'anessin creant dinàmiques positives dins el grup.

Recordo que algun aspecte d'aquestes formacions va ser molt real perquè vam haver de fer una entrega de medalles en una competició internacional de tir olímpic que es va fer a Mollet unes setmanes abans dels Jocs Olímpics. Encara estàvem una mica verds i vam col·locar una de les tres banderes a l'inrevés de manera que va pujar de cap per avall. Sort que els Jocs Olímpics encara no havien començat i no hi havia gaires càmeres per filmar-ho...

Els grups de cerimònies érem de més de 20 nois i noies. Hi havia un total de 8 grups que teníem assignades

una sèrie d'instal·lacions. Com tots els que érem de Mollet, estàvem adscrits al "grup G"; una de les instal·lacions on vam haver de lliurar medalles va ser precisament el camp de tir olímpic de Mollet.

Recordo l'enorme expectació prèvia al lliurament de la primera medalla dels Jocs Olímpics de Barcelona'92 que es va fer precisament a Mollet. Totes les càmeres estaven enfocades allà, nosaltres ja havíem après a pujar les banderes del dret i compassadament, però pocs minuts abans de començar, un dels responsables li va mostrar la bandera que havíem d'hissar a la primera medallista d'or i tant ella com el seu entrenador van reaccionar ben enrabiats. Els hi havien posat al davant la bandera de Corea del Nord en comptes de la sud-coreana! Va anar de ben poc que no protagonitzéssim un conflicte internacional de primer ordre... Sort que els protocols estaven ben definits i els nostres responsables els van respectar. Estaven a punt de demanar que ens enviessin una bandera de Corea del Sud amb helicòpter quan aquesta va aparèixer al fons d'una caixa. Tot va sortir molt bé.

A Mollet teníem temps per veure competicions i per coincidir amb els voluntaris que havien fet la formació bàsica amb nosaltres i que anaven amb els seus xandalls i vestits blaus, verds i grocs, uns fent feines de control d'accessos, altres de suport a la competició, altres a la sala de premsa...

Al Tir Olímpic vam ser-hi durant els primers vuit dies. Després ens va tocar anar passant per altres instal·lacions mentre la tasca dels voluntaris de la subseu de Mollet arribava a la seva fi.

Com a curiositat, comentar-vos que tres anys més tard, jo entrava a treballar a l'Escola de Policia com a professor d'Educació Física i us ben asseguro que quan vaig tornar a trepitjar aquella plaça de cerimònies se'm va posar la pell de gallina.

Els voluntaris molletans de cerimònies d'entrega de medalles encara teníem feina a les proves d'halterofília, de frontennis, de beisbol... i de bàsquet!

Era l'any del Dream Team i tots els grups frisàvem perquè ens assignessin el bàsquet. Tenir la possibilitat de lliurar medalles a Magic Jonhson, Michael Jordan, Larry Bird i companyia era quelcom excepcional, màgic diria jo. Resulta difícil explicar què va significar estar als passadissos aguantant les banderes dels països guardonats mentre vèiem passar just a tocar tots aquells esportistes absolutament mítics i sortir al centre de la pista uns minuts després en una cerimònia que van seguir milions d'espectadors de tot el món i que encara avui es pot veure a la pàgina web del COI.

No tan esperada però sí curiosa va resultar la cerimònia de beisbol. Teníem un problema amb les noies. Hi havia tants jugadors en cada equip i tantes medalles a repartir, que la noia portadora de les medalles d'or havia de fer un esforç important per mantenir la safata en flexió de 90° durant tota la cerimònia. Ho vam salvar amb nota.

Era realment espectacular tenir tres safates amb vint medalles olímpiques davant nostre.

Per moltes de les coses que he explicat fins ara es pot entendre que la meva tasca com a voluntari fos absolutament privilegiada. Però hi ha un detall que encara accentuava més aquest privilegi. Totes les acreditacions tenien un codi que permetia accedir a una instal·lació en concret. Com que el nostre era un grup itinerant perquè havíem de passar per cinc instal·lacions diferents, teníem el símbol de l'infinit. I això significava ni més ni menys que... ACCES A TOTES LES INSTAL·LACIONS. Us podeu imaginar que quan acabàvem la nostra feina i sobretot els darrers dies que estàvem ja més alliberats, ens vam fer un fart

de veure competicions esportives al Palau Sant Jordi, a Badalona, a l'Estadi Olímpic...

Només hi havia un però: no podíem accedir a la cerimònia de clausura perquè calia una acreditació especial. Solució? Als pobres companys de control d'accessos de l'Estadi Olímpic els vam dir que havíem de fer la cerimònia de lliurament de medalles de la Marató que es feia uns minuts abans de la clausura, que anàvem tard i que si no entràvem ràpid potser hi hauria algun problema per culpa seva. Doncs devíem semblar prou convincents perquè quan en Constantino Romero deia allò de: "Atletas, bajen del escenario", nosaltres érem allà, set molletans i un bon

grapat d'amics amb qui havíem compartit emocions molt i molt intenses i per descomptat, inoblidables.

Sí, en aquest cas podem afirmar allò de "Va ser una experiència única i irrepetible". Difícilment trobarem una altra situació a les nostres vides on tothom treballi en equip amb una gran cohesió de grup, on es respiri un ambient d'il·lusió col·lectiva tan gran, unes ganes de viure intensament aquells moments i de treballar per la ciutat com va passar aleshores. Tots els que hi vam participar ho durem gravat sempre a la nostra memòria.

Mollet del Vallès, 16 de juny de 2012. Vint anys després...